

עמנו, והוא הרי בורא שמים וארץ, ועל כן אין לנו להתפעל מכוחם המדומה אלא מהכוח האמיתי והחזק הנמצא עמנו, וכפי שאמר הקדוש החפץ חיים להגאון מפוניבז' צ"ל "כשאדם הולך למלחמה הוא מחפש מי הוא הגיבור ומצטרף עמו, והגיבור האמיתי הוא הקב"ה, ועל כן כשהולכים למלחמה למען קדשי שמים, אין להתפעל מכך שאנחנו המיעוט, כיון שהקב"ה נמצא אתנו, וכאשר הקב"ה אתנו הרי בוודאי ננצח", עכ"ל.

גודל הסכנה מקירוב לרשעים

"הצילני נא מיד אחי מיד עשיו", (ל"ב ה"ב). יש לדקדק למה כפל יעקב אבינו את תפילתו ואמר "מיד אחי, מיד עשיו", והרי לא היה לו עוד אח חוץ מעשיו, וא"כ גם אם היה אומר "מיד אחי" כבר היתה תפילתו ברורה, ולמה הוצרך לומר ב' פעמים "מיד אחי, ו"מיד עשיו". ופירש בזה ה"בית הלוי", שבשעה שבה עשיו לקראת יעקב אבינו, פחד יעקב שהוא לא ימלט מאחת משני הסכנות, או שעשיו ילחם עמו וירצה להורגו, או שעשיו יתרצה לו וישוב לחיות עמו בשלום ואחוה, וזהו סכנה גדולה עבורו שיחיה בחיבור לרשע, ועל שני האופנים הללו התפלל יעקב אבינו ואמר, "מיד אחי" - כנגד הסכנה שעשיו ינהג עמו בחביבות כאח אוהב, ו"מיד עשיו" כנגד הסכנה שעשיו ינהג כעשיו ויבוא להורגו. והוסיף הבית הלוי ודקדק ממה שהקדים יעקב והתפלל תחילה על "סכנת אחי", שהסכנה מהקירוב והאהבה עם הרשעים היא סכנה גדולה יותר מסכנת המלחמה, כי בשעה שישאל חיים באהבה ובקירוב הלב לרשעים, עלולים ח"ו להתקלקל ולרדת לגמרי מדת ישראל. וכן הוכח בגרמניה לפני מאות שנים, שכל זמן שהיהודים חיו בגטו פרודים מהגויים הם שמרו תורה ומצוות, ועוד היו ביניהם גדולי עולם כמו ההפלאה והגה"ק רבי נתן אדלר צ"ל ועוד, אבל ברגע שביטלו את הגטו נהפכו היהודים עם הגויים ותוך זמן קצר התאזרחו שם ושכחו לגמרי מהדת, ולא נשארו שם אלא מתי מעט שהחזיקו בדך התורה, וכן אירע גם באמריקה שמיליונים עזבו את דת ישראל בשעה שנתערבו שם בין הגויים, וזהו לימוד גדול לדידן - שכדי לשמור על דת ישראל מוכרחים אנו לחיות בפירוד גמור מהרשעים ומהגויים, וכמו שנאמר (במדבר כ"ג ט') "הן עם לבדד ישכון".

חובתנו להשתתף בצער השכינה

"ויקם בלילה הוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחותיו ויעבור את מעבר יבק" (ל"ב ה"ג). ופירש"י "ודינה היכן היתה, נתנה בתיבה ונעל בפניה, שלא יתן בה עשיו עיניו, ולכן נענש יעקב שמנע את דינה מעשיו, שמא תחזירנה למוטב ונפלה ביד שכם". ויש לתמוה מה התביעה על יעקב אבינו על שלא מסר את דינה לעשיו, וכי יעלה על הדעת שיעקב אבינו היה מחוייב להשיא את בתו לאדם מושחת ורשע בשביל צד שמא בתו תחזיר את עשיו למוטב, והרי לכאורה אדרבה הוא היה מחוייב לשמור על דינה שלא תינשא לעשיו הרשע. וביאר בזה הגה"צ רבי אליהו דסלר צ"ל באופן מחודש, שבוודאי לא היה מוטל על יעקב חיוב להשיא את בתו לעשיו, ובוודאי עשה את שמוטל עליו להחביא את דינה מעשיו, אבל עכ"פ כשהטמין את דינה היה לו להצטער על מצב אחיו שנעשה רשע כל כך עד שצריך להטמין את בתו מפניו, ועל זה נתבע שלא הצטער מספיק על מצב אחיו. וזהו לימוד גם לזמנינו, שהרי הקב"ה תובע מאתנו להצטער על חילול ה', וזכורני שכשהיו מודיעים למו"ר הגה"צ רבי משה שניידער צ"ל על המצב בארץ ישראל, היה לפעמים בוכה בדמעות על צער השכינה, והיה אומר שאף אם אין בידינו למנוע מהרשעים את מעשיהם, עכ"פ אין לנו להסיח דעת מצער השכינה ועלינו לכאוב על חילול השם הנורא המתחולל בחוצות. ושמעתי מבני משפחת הגה"ק רבי ברוך בער ליבוביץ צ"ל, שתמיד היו רגילים לרמוז לרבי ברוך בער ראשי פרקים ממה שמתרחש בעולם, אבל לאחר שהיטלר ימ"ש עלה לשלטון ביקש הגר"ד שיפסיקו להודיע לו ממה שנעשה במלחמה, ואמר שבשעה כזאת שעם ישראל סובלים צרות נוראות, תובעים בשמים מכל מי שיועד מהמצב שיהא שותף בצער השכינה ובצער הכלל, והוא חושש שלא יצטער בצער השכינה ובצער הכלל כראוי, ולכן היות שהוא בלא"ה מתפלל, והוא גם אינו יכול לפעול להציל עוד כלום, עדיף שלא ישמע כדי שלא יהא נתבע על זאת.

ומה נאמר היום, הלא ראשי השלטון מתכוננים לגרש את הקב"ה ותורתו מהיכל פלטרין שלו, ורוצים לבטל את השבת, לבטל נישואין וגירושין, לפתוח חנויות למכר בשר חזיר, להתערב בחינוך שלנו, ולגייס בני תורה שזהו חורבן ממש, ולמסור חלקים מהכותל המערבי לרפורמים ולהפכו למרכז כפירה ופריצות רח"ל, והחובה מוטלת עלינו להצטער בצער השכינה.

התודה והברכה לידידנו החפץ בעילום שמו

אשר זכות הפצת המאמר בעיר בני ברק מידי שבוע נזקפת לזכותו יצוהו השי"ת לראות ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו ולרוות נחת מיוצ"ח ויקימים בו הברכה "אורך ימים בימינו בשמאלו עושר וכבוד"

אין כח בניסים גלויים לגרום לבעל תאוה לשוב מדרכו הרעה

"וישלח יעקב מלאכים אל עשיו אחיו ארצה שעיר שדה אדום", (בראשית ל"ב ד). ופירש רש"י 'מלאכים ממש'. זכורני שאבי צ"ל כשלימד אותי חומש בילדותי, התפעל מאוד כשקרא את דברי רש"י כאן, שהלא עשיו ראה מלאכי השרת, וגם ראה שהם משמשים את יעקב [ולא אותו], ומ"מ נשאר רשע, ואמר אבי צ"ל שמכאן יש ללמוד דבר נורא, שאדם יכול לראות בעיניו מלאכים - או גם עוד הוכחות גמורות לאמונה בהשי"ת, ומ"מ להישאר רשע כעשיו. וביאור העניין נראה, שעשיו ידע מאז ומעולם שדרך התורה היא האמת - והקב"ה מנהיג העולם, ולכן לא היה אצלו שום 'חידוש' לראות עכשיו מלאכים, וגם היה פשוט אצלו שהקב"ה חפץ ביעקב ומעמיד לפניו מלאכים לשרתו, אלא שאש התאוה בערה בקרבו והעבירה אותו על דעתו עד שהעדיף להשיג הנאת עולם הזה שהיא 'הנאת המזומן' יותר מהשגת הטוב האמיתי בעולם הנצח, ועל כן כשעלה באפו וחמתו לנקום ביעקב, המשיך בסורו וע"פ שידע בשכלו שהנאה בעולם הזה אינה כלום לעומת ההנאה בעולם הבא.

גודל הסכנה בחיבור לרשעים אפילו לצדיק הגדול ביותר

"עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור", (ל"ב ה"ו). פירש"י "גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". יש לדקדק מלשון רש"י, שגם לאחר ששמר תרי"ג מצוות עדיין היה נחשב אצלו 'חידוש' מה שלא למד ממעשיו הרעים של לבן, ומבואר בזה דבר נפלא, שגם הצדיק ששומר תרי"ג מצוות בשלמות, צריך 'רחמים' גדולים שלא ילמד מהרשע, וזה מה שאמר יעקב אבינו ע"ה, "תרי"ג מצוות שמרתי", ולא זו בלבד אלא גם לאחר מכן עמדותי בניסיון ולא למדתי ממעשיו הרעים. אכן בעיקר הדבר ראוי להבין לאיזה צורך ראה יעקב אבינו להודיע לעשיו כי הוא שומר על תרי"ג מצוות, ומה שייכות יש לזה למלחמתו מול עשיו הרשע. ונראה לפרש בזה על פי מה שביארו המפרשים (ויסודו בתנא דבי אליהו י"ט עה"פ "נסעה ונלכה ואלכה לנגדך"), שעשיו רצה להזיק ליעקב אבינו באחד משני אפשרויות, או שילחם עמו ויהרגנו, או להפך - שיתחבר עמו ויעשה עמו שותפות ועי"ז יזיק לו ברווחיות, ונראה שלכן אמר לו יעקב אבינו "תרי"ג מצוות שמרתי" - כדי להורות לו שלא יצליח לנצחו בשום דרך, כי אם יבוא להילחם עמו כדי להורגו, הרי יש לו זכות התורה והמצוות שיגנו עליו, ומאידך אם יבוא לעשות עמו שותפות ולהתיידד עמו, ג"כ לא יעלה הדבר בידו, כי הוא עדיין שומר על תרי"ג מצוות אע"פ שכבר היה בבית לבן, וכשם שלא התחבר ללבן ולא למד ממעשיו הרעים, כך גם לא יתחבר לעשיו ולא יסכים לעשות עמו שותפות.

מלחמה במסירות נפש ובעקשנות למען כבוד שמים

"עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור", (ל"ב ה"ו). פירש"י "גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". פירש הקדוש החפץ חיים, שיעקב אבינו אמר כן בדרך ענווה ושפלות, כי מאחר שהיה אצל לבן הרשע היה לו ללמוד מלבן הרשע על דרך מה שנאמר "מאויבי תחכמני מצוותיך" - ולהתאמץ במעשיו הטובים כשם שלבן מתאמץ במעשיו הרעים, ועל זה התאונן יעקב אבינו שלא התאמץ כל כך במעשיו הטובים כמו שלבן התאמץ במעשיו הרעים. וכדברים הללו אמר ה' חפץ חיים" על דרכי מלחמת ה' ברשעים, שגם בזה עלינו להתבונן בדרכי הרשעים היאך הם משקיעים כל כוחם ומרצם במלחמתם מצד הטומאה, וללחום אף אנו בכוחות עצומים לצד הקדושה למען קיום התורה והמצוות - ועל דרך מה שנאמר "מאויבי תחכמני מצוותיך", והתבטא החפץ חיים בהאי לישנא: "הרשעים עובדים לשקר באמת, ואנחנו נלחמים לאמת בשקר", וכוונתו שהרשעים נלחמים עבור השקר בדרכים אמתיות ובכל כוחם, ובעוה"ר אנחנו שנלחמים עבור האמת, הולכים בדרכי שקר בלא התעקשות למען דרך האמת.

ובזמנינו רואים אנו בעינינו איך הרשעים מתעקשים בכל כוחם למען דרכם, ובעוה"ר אנו לא לוחמים במסירות נפש כמוהם, והגע עצמך, אותו רשע העומד בראש מפלגה אשר חרטה על דגלה את עקירת כל התורה כולה, הרי גם כשכורעים לפניו ומבקשים ממנו שיפחית מגזירותיו מ"מ עומד בתקיפות בדעתו, ועלינו להתבונן בזה ולהיות עקשנים כמוהו על מלחמתנו למען קדשי שמים, ואין ספק שאם אנו היינו לוחמים כנגדם בכל כוחינו, ולכל הפחות כפי שהם לוחמים כנגדינו, אז היה ככוחינו לשבור את כוחם בסייעתא דשמיא, ואף שאנחנו מיעוט קטן כנגדם, אבל הקב"ה נמצא

נתרם ע"י הרה"ג רבי לייבוש רבינוביץ שליט"א - רב דקהילת שערי מרדכי

מפרעסטוויטש - מאנשעסטער, חתן אחי רבינו הגה"צ רבי אליהו צ"ל רב"ד אנטווערפען, לרגל שמחת נישואי בתו, יה"ר שיזכו לבנות בית נאמן בישראל!

זכפרט בשבועות האחרונים כאשר בעז"ר החלו להפעיל תחבורה ציבורית בעצם יום השבת ברחבי ארץ הקודש, הרי החובה מוטלת עלינו להשתתף בצער השכינה שבפלטרין קדשו ארץ אשר עיני ה' אלוֹקֵינוּ בה מראשית השנה ועד אחרית השנה, מחללים שבת קודש בריש גלי, ושמעתי פעם מגדול אחד זצ"ל שכל מי שאין ליבו כואב על חילול ה', הרי זה סימן שנשמתו פגומה ח"ו. ועדיין עומד לנגד עיני המחזה שראיתי אצל מו"ר הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל לאחר שהגיע אליו יהודי מארץ ישראל וסיפר לו שבירושלים עיה"ק מחללים שבת, ובבוקר השכם כשבאתי אליו לביתו ללמוד אצלו כהרגלי, הוא עמד בחוץ ובכה בדמעות וצעק אוי מה היה לנו, ואמר לי **"כל הלילה לא ישנתי אלא בכיתי ובכיתי על חילול כבוד ה' ועל צער השכינה שבתוך עיר קדשו מחללים שבת קודש בפרהסיא, ולא היה יכול לעצור עצמו מלבכות, ואמר לי בכאב, אם היה לי כח, הייתי הולך לארץ ישראל וזועק שם בחוצות העיר שבת!"** ואין אנו יכולים להשיג עד היכן מגיע צער השכינה בגלות הזאת, והשל"ה הקדוש (מסכת שבועות ח"א ע"ב) הביא מכתב של הרה"ק רבי שלמה הלוי אלקבץ זי"ע ששמע בעצמו בת קול הקורא ואומר "זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפות, ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבכם, ולא שחוק בפיכם, בזכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר".

גודל מעלתם ושכרם של תומכי התורה

"ויאבק איש עמו עד עלות השחר, וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו", (ל"ב, כה-כו). בזוה"ק (ח"א ק"ע ע"א) מבואר שה"איש" כף ירך יעקב בהאבקו עמו,

שנאבק עם יעקב, זהו שרו של עשיו - שהוא הס"מ, ורצה לפגוע ביעקב עצמו שהוא עמוד התורה, אבל כשראה שלא עלתה בידו - כי אין לו שום שליטה על בני התורה בעצמם, אז ניסה לפגוע ב'כף ירכו' שזהו בחינת תומכי התורה ומחזיקיה, ובזה הצליח לפגוע, כי אף שאין בכוחו לפגוע בתורה עצמה, אבל יש לו כח לפגוע ב'תומכין דאורייתא' בכדי להחליש את לימוד התורה בישראל, שהלא אם אין קמח אין תורה. ובזוה"ק שם הוסיפו לפרש מה שנאמר "ויאבק איש עמו עד עלות השחר", שמלחמה זו של השטן עם התומכין דאורייתא הוא מלחמה נצחית בכל משך הגלות [הנמשל ללילה] עד ביאת משיח צדקינו [הנמשל לעלות השחר]. **שהשטן מרפה ידי העשירים שלא יתמוכו בתורה כראוי, ומעלים מבעלי בתים את הזכות שיש בידיהם להעמיד את התורה.** ושמעתי עובדא נפלאה על הגאון רבי חיים מוואלז'ין זצ"ל שנשאל פעם שאלה חמורה בהלכות כלאים, והשתדל לברר היטב ההלכה ולא עלה בידו לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, והנה כשהלך לישון בלילה בא אליו בחלום חייט אחד, וביאר לו את עומק הסוגיא עם הראשונים עד ההלכה למעשה, והתפלא הגר"ח ושאל אותו שהוא הרי היה עם הארץ בחייו ואיך הוא מדבר עכשיו כאחד מגדולי התלמידי חכמים, והשיב לו החייט, **שבחייו היה לו קופה שהיה משלשל בה חצי מכל שכרו, והיה נותנו ללומדי תורה ותומך בהם כדי שיוכלו ללמוד**, וכשעלה לעולם העליון פסקו בשמים שהוא יזכה להיות גדול בתורה כמותם וליהנות מזיו השכינה, ולימדו אותו תורה עד שהגיע לדרגה כזאת, וכשהתעורר הגר"ח זצ"ל אמר, ידעתי ששכר רב מוכן לתומכי התורה, אבל זהו חידוש אצלי - שהם ממש תלמידי חכמים כפשוטו בעולם העליון!

דברי מספד שנאמרו בשעת הלוויה לפני מיטתו של הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל

הסתלקותו, כמו כל מסכת חייו, הייתה גילוי של כבוד שמיים בדרגה רוממה. הגה"צ רבי אריה זצוק"ל היה שרוי בצלילות הדעת מוחלטת, ויחד עם כל בניו ונכדיו, רזע ברך השם, קראו יחד "נשמת כל חי" ברוב עם, כשמתוך מעמד מרומם ובלתי נשכח זה, נסתלק עבד השם אל בית עולמו לרוות שם בטוב אשר קנה לו בפעליו הגדולים. בדברים דלהלן הבאנו את דברי המספד שנשא רבינו שליט"א לפני מיטתו בקול בכי: "קשה לי להספיד את ידידי הצדיק רבי אריה זצ"ל. הוא היה עבד ה' כפשוטו, הפקיר עצמו לגמרי להשם יתברך. קירב לדרך התורה אלפים ממש בארץ ובחוץ לארץ. קשה להאמין שאיש אחד יכול לפעול כל כך הרבה כמותו. עד הזמן האחרון ממש, נסע לכל שבת למקום אחר לפעול - ועזב את בניו ונכדיו, כדי לקדש שם שמים. הוא היה ממקימי ארגון 'ערכים', היה נוסע לחוץ לארץ, וביזה עצמו להשיג כספים עבור פעולות קירוב, פעל באמריקה ובפרט בסקווירא בהרצבת תורה, ועכשיו אינו לנו - הוא נפל על משמרתו. בכל אסיפה של צניעות, שבת, ניתוחי מתים, הוא היה ראש המדברים. בכל דבר היה מתייעץ עם גדולים, עם החזון ואיש, הסטייפלער, ורבי חיים גריינמן ועוד. הוא עסק בשידוכים, והשיא כמה בעלי תשובה שהקימו בתים מפוארים בישראל, ומהם הכניס לתוך ביתו כבניו ובנותיו - והשיא אותם. הוא צריך לשמש לנו כדוגמא מה שיחיד יכול לפעול - אם כולו לשם שמים. הוא כתב ספר על סוטה, בכל מקום אמר שיעורים ושיחות, ואמר גם שיעור דף היומי. היה מתפלל בכוונה - הייתי עמו במשך כמה שנים בראש השנה, והוא היה בוכה בתפילתו בדמעות ממש, ועכשיו אינו לנו - הוא נפטר בקדושה ובטהרה. יש לכתוב ספרים מלאים ממעשי רבי אריה. הוא היה קנאי אמיתי וכמו שנאמר בפסוק (מסכת ירמיה י"א) ויקנא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל - מצד אחד היה קנאי גדול לאלוקיו, ומצד שני היה גם מכפר על בני ישראל - אוהב ישראל לקרבו. הוא היה גדול הדור במעשים". בטור (י"ד סי' רמ"ד) מבואר שכשם שצריך לקום מפני תלמיד חכם, כך גם צריך לקום מפני בעל מעשים, והוא היה גדול הדור במעשים, ועכשיו נשאר חלל גדול ביהדות החרדית ואין לנו תמורתו, וכל בית ישראל יכבו את השריפה אשר שרף ה'. והנה כבר אמרו חז"ל (ברכות ג' ע"ב) "אין אומרין בפני המת אלא דבריו של מת", ומבואר בזה שצריך לומר בפני המת מה שהמת רוצה שידברו. והנה מהו רצון המת שנועדר כעת - בוודאי רצונו שנועדר שימשיכו לקרב יהודים לדרך התורה, ושנאחזו נילחם מלחמת ה', ולא נשתוק לנוכח הפירצות.

רבי אריה! אני נפרד ממך בלב קשה, אתה הרי עמוס במעשים טובים, ועכשיו אתה 'ציר אמין' שלנו לבקש עלינו רחמים בשמים. אנחנו שבויים בארץ הקודש, תתפלל שהקב"ה יפדה אותנו. לקחו מאתנו עכשיו את ה"אות ברית" של שבת קודש, והתחילו להפעיל כאן תחבורה ציבורית בשבת, ואנחנו בסכנה גדולה, וצריכים אנו רחמי שמים גדולים, אני מבקש ממך תהיה מליץ טוב ומליץ יושר בשמים על כלל ישראל. והנה בפסוק נאמר (ישעיהו נ"א) "הצדיק אבד ואין איש שם על לב כי מפני הרעה נאסף הצדיק", וביאורו נראה שבשעה שמידת הדין מתוחה על עם ישראל ועומד לבוא רעה על העם, לוקח הקב"ה את הצדיק כדי שיעמוד בשמים כסגור וימליץ טוב על עם ישראל, ועכשיו שנאחזו במצב כה קשה, לקח הקב"ה אליו "סגור טוב" - את ר' אריה זצ"ל שידבר עלינו דברי סגוריה בשמים, ולכן אני מבקש ממך רבי אריה! מי כמוך יודע את מצבינו, לך לבקש רחמים, לך לכסא הכבוד ותצעק וגעוולא! עד מתי! כבר הגיע הזמן לגאולה השלמה. תתפלל שיחיש קב"ה את ביאת משיח צדקינו, ובמהרה ממש נזכה שיקויים בנו הפסוק (ישעיהו כ"ח) "ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים", ונאמר אמן.

א.ה. המוני בית ישראל ליוו השבוע למנוחת עולמים את הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל - גיסו של מרן רבינו שיבדלחט"א, שנתבקש ליישיבה של מעלה לאחר מחלה קשה שקיננה בגופו. הגה"צ רבי אריה זצ"ל התפרסם בפעולותיו הגדולות למען כל דבר שבקדושה. הוא נודע כגאון ותלמיד חכם, כשלצד תלמודו פעל רבות במיוחד לקירוב רחוקים בדרכו המיוחדת שנבעה מליבו הגדול והמלא באהבת ישראל. קירבה ואהבה גדולה שררה כל השנים בין הגה"צ רבי אריה לגיסו מרן רבינו שיבדלחט"א. בתקופת בחירתו, למד הגה"צ רבי אריה זצ"ל ביישיבת מיר בירושלים, והתגורר כבן בית של ממש בביתם של אחותו וגיסו הגדול. הרבנית ע"ה, אשת חבר למרן רבינו שיבדלחט"א, הייתה קשורה לאחיה והעריכה את כוחותיו הגדולים, וכבר בתקופת אירוסיה ביקשה מחתנה, רבנו שליט"א, לפעול לשדך חברותות מעולות שיהלמו את כשרונותיו הנעלים של אחיה הגה"צ רבי אריה זצ"ל.

בשנה האחרונה נתגלה מכתב שכתבה הרבנית ע"ה לאחיה הגה"צ רבי אריה זצ"ל, שבו היא מביעה את שאיפותיה ורגשי אושרה ואהבתה לתורה. חלקים מתוך המכתב הנדיר מובאים זאת: "אור ליום ו' ג' כסלו תשי"ד, לאחי היקר ארי' נ"י, אבקשך לא להתחשב ובודאי לא להשתמש כשילוי יש לי פרוטקצי' אצל הקב"ה בענין אהבת-תורה. בודאי שאני זוכרת אותך תמיד. ובשעת התפילה "ותן בלבבנו בינה להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד" יש ואני חושבת עליך ומבקשת עליך. אך זה בלבד לא מספיק, כתר תורה הוא כתר שכל אדם מישראל יכול להגיע אליו, אך יש עליו גייעה רבה בארבעים ושמונה מעלות נקנית כתר תורה אומרת המשנה. ויסוד לדבר "יראת שמים", ורק ע"י שקידה בלימוד התורה ובתיקון המידות יוכל האדם להגיע אל השלמות. כמובן שצריך לכך סיעתא דשמיא גדולה, ולזכור את הפסוק "תמים תהא עם ה' אלוֹקֵינוּ". מאחותך המאחלת לך כל טוב". מיד לאחר נישואיו למד הגה"צ רבי אריה זצ"ל בחברותא עם רבינו. בשנים מאוחרות יותר כאשר עמד רבינו בראשות הכולל ב'ראש העין', ביקש רבינו מהגה"צ רבי אריה זצ"ל שיבוא למסור שם שיעורים לאברכי הכולל. בשנים שלאחר נישואיו, היה רבינו שוהה בימים נוראים בעיר תנניה, והתפלל באותו מניין יחד עם הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל, [כאשר רבי אריה זצ"ל משמש כחזן בתפילת שחרית, ורבינו שיבדלחט"א משמש כחזן בתפילת מוסף]. רבי אריה זצ"ל היה משמש כבעל תוקע - ותקע ככל סדר התקיעות שסידר רבינו בספרו "מועדים וזמנים" עם כל החומרות וההידורים, [ולמים כשנסע הגה"צ רבי אריה זצ"ל לעיר מאנסי, ביקש ממנו הג"ר יעקב קמינקא זצ"ל שיתקע עבורו ככל סדר התקיעות שסידר לו מרן רבינו שליט"א]. והוסיף לתקוע אף "תרועה יתמנית" שהיה נחשב ל'חידוש' גדול בימים ההם בקהילות האשכנזים, וכפי שכתב רבינו בספרו מועדים וזמנים: "וגיסי הרה"ג מקולל בתו"ה הרב אריה שכטר (שליט"א) זצ"ל הריע לי בראש השנה תרועה גם כפי המנהג המתרועע, והוא מכנה לה 'תרועה יתמנית', מפני שקבלה אצל חכמי התימנים איש מפי שזוהי התרועה האמורה בתורה".

בביקורו האחרון אצל רבינו - שהתקיים רק לפני זמן מועט, הגיע רבי אריה זצ"ל להתיעץ עם רבינו ולבקש עזרתו בפעולותיו למען הקמת מקוה טהרה בתל אביב - באופן שיביא תועלת גדולה להציל רבים ממכשול. בין היתר שאל אז הגה"צ רבי אריה זצ"ל "מה עלי לעשות שרבים מבקשים ממני ברכה ואינני סבור כי בידי הזכות לברכם?" השיב לו רבינו שישתדל לברך את העם כפי בקשתם אך יתפלל לקב"ה ויאמר: "ריבונו של עולם, גם אם אין אני לי זכות ברכה, אבל אחרים מאמינים בי, תעשה למענם ולמען כבודך שלא יתחלל".

בחודש האחרון הידרדר מצבו מאוד, ובמוצאי שבת האחרון כינס את יוצאי חלציו ושטח לפניו את בקשתו כי יישארו דבוקים בה' ובתורתו מתוך מסירות נפש כל ימי חייהם. במשך השבוע האחרון עוד ביקש רבינו לבוא לבקר במיטת חוליו בביתו, אך לדאבון כל לב נטרפה השעה, ונסתלק הגה"צ רבי אריה זצ"ל למגינת לב כל בני משפחתו הרוממה, ולמגינת לב כל בית ישראל.